

Universitätsbibliothek Paderborn

Consilia || Salomonis, || Sive || Collecta Salomonis || Axiomata

Maxime Necessaria Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; E Gallico In
Latinum versa, revisa & amplicata per Auctorem, cum Indicibus
necessariis

Continuatio || Consiliorum || Sapientiae, || Sive || Axiomatum || Salomonis -
Maxime Necessariorum Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; Cum
Reflexionibus Sup hac Axiomata

Cureau De Lachambre, Pierre

Coloniae Agrippinae, 1694

V. Generositatem illius glorificat, contubernium habens Dei. Sap. 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37901

Consilia Sapientia,
 prævênit, & voluit tibi dare plenariam
 consolationem.

Quia durantibus his familiaribus col-
 lationibus te consolatur, tibi loquitur
 ut Deus, qui per unum ineffabile mir-
 culum extendit suam potentiam, eor-
 que etiam omnia obliviscendi, & spe-
 liendi memoriam tuorum peccatorum
 aliquam abyssum, ex qua nunquam al-
 terius egredientur:

*Disponet iniquitates nostras & pro-
 cedet in profunda maris omnia peccata no-
 stra, quoniam volens est misericors.*

REGULA QUINTA

*Generositas illius glorificat, & in
 tabernaculo habens Dei, Sapientia*

PARAPHRASIS.

*Nobilitas & potentia Gratia divina
 glorificantur per hominem qui virtute
 liberaliter, cum Deo.*

REFLE

REFLEXIO.

Principalis obligatio personarum sanctarum & virtuosarum est, glorificare ipsam sanctitatem. Multi devoti id non faciunt: videmus in illorum actionibus aliquas indiscretionem, quæ dant ansam libertinis vilipendendi hanc virtutem divinam.

Nescio an sit aliqua innocens ambitio, velle imitari Sanctos in suis actionibus minus imitabilibus, & magis miraculosis: hoc tamen scio, quod hoc non sit glorificare sanctitatem, velle esse sanctiorem, quam ipse Deus velit. Idem est cum devotione, quod cum ipsa sanctitate. Qui nimis multum de una aut altera habet, adhuc de nulla sufficienter possidet. *Non plus sapere quam oportet sapere, sapere ad sobrietatem.*

Possim pariter dicere, quod hoc multum sit sapere, qui non æstimat pietatem Christianam, & qui ordinariè causa est, quod tam parum respectus pro illa in mundanis societatibus habeatur.

b 7

Hoc

Hoc infortunium non provenit à devotione Sapientum & Sanctorum, sed à vera stultitia scrupulosorum & falsa sanctitate hypocritarum.

Non velle ire ad cælum quàm per vias obliquas, & per Regulas quæ incognitæ sunt Ecclesiæ & Theologiæ; sed persuadere, quod sit una criminosa negligentia, non velle potius mori, quàm rumpere aliquod jejunium in Quadragesima, dum periculosâ laborat infirmitate; quod non sit mortuum, quàm Christianum aut prædestinatum, si quis non moriatur per violentas mortificationum, & non faciat contra seipsum, quod fecere Tyranni contra Martyres cujuscunque sæculi. Tale Regulæ collaudatæ per Novatianos & Montanistas non fuerunt unquam veræ gloria devotionis & personarum devotarum, sed erant sæpius gloria comitum Directorum, qui judicârunt quod sint vela propria ad cooperiendum suas insipientes hæreses, & qui desiderârunt, dum nobis tales devotas personas pervertas spiritu & sanctitate per jejunia & vigi-

gillas monstraverunt, quod debeamus
illas aspicere tanquam probas incontestabiles sanctæ vitæ, quam eorum Conductores ducunt, & sanctitatis doctrinæ quam docent.

Sis devotus, sed scias, quod si non posses esse devotus, quàm cum aliqua devotione illaudabili, aut veraciter non æstimabili & ridicula, quòd potius planè non deberes esse devotus. Non seras ad sanctuarium sub nomine hominis spiritualis & mortificati tales errores, qui causant risum tam bene sapientibus quàm aliis personis, & qui ipsis ansam præbent, etiam contra propriam voluntatem te vilipendendi. Est enim res vituperosa, & quæ sæpe etiam in modestis conversationibus accidit, quod ordinariè tantùm de personis devotis loquantur, ut accusent & censurent earum actiones.

Non augeas numerum eorum, qui huius rei sunt causa; quod tamen facies si conaris accommodare devotionem cum certis modis vivendi, de quibus lingua Libertinorum justè recreationem sumit,

sumit, & quos ipsa conscientia verorum
Sanctorum tenetur condemnare.

Ex quorum numero tu pariter eris, si
redeundo ab Ecclesia post longas con-
templationes ad pedes Altarium, re-
fers demum displicentias, cholerae
alias importunitates tui humoris pla-
stici & melancholici. Una ex pri-
mariis regulis eminentis sanctitatis est,
ut vivamus domi nostrae eo modo, quo
viveret aliquis Angelus. Si hoc nimis
multum est pro te, vivas tanquam ho-
mo rationalis; ad minimum non vivas
tanquam aliqua fera bestia, & non des-
ansam tuis domesticis conquerendi omni
horâ, & tibi attribuendi, id quod di-
ctum fuit de una indiscretè devota per-
sona, quod quô magis ipsa jejunet &
preces ad Deum fundat, eò magis est
insupportabilis & cholericæ.

Recordare quod ille sit verus sanctus
in hoc mundo, qui scit, quod vera pi-
etas & vera civilitas sit una identica re-
us.

Attende super omnia id quod com-
munissimum est in vita quarundam spi-
rituum malorum

malium personarum, ne ponas tuas capitulos, & inobedientias, ac tuas inclinationes ad diuturnas assiduitates & consuetudines superstitiosas in numerum tuarum obligationum & tuarum virtutum.

Reijce fortiter ex tuo capite stultitias imaginationis, sicut sunt illusiones, anxietates, inquietudines formatæ per somnia, & non relinque, ut aliquis timor chimericus, nec aliquis fumus terræ & inferni misceatur tuis cogitationibus, in quibus Deus nihil nisi divinum voluit videre.

Tine peccatum mortale, & fuge illud plus quàm ipsam mortem, sed ne time nomina & figuras peccati. Dæmones utuntur etiam rebus innocentibus, & puris, quibus componunt similitudines peccatorum mortalium, ut terreat devotas & timidæ scæminas. Non expavescas, & non fac ridere sapientes ob tuum errorem & timiditatem, sicut tu rides aliquem infantem, qui timet & fugit dum videt aliquem serpentem æneum in extremitate alicujus fontanæ; sicut enim
nihil

nihil minus venenosum & minus periculosum est, quàm tales Dracones aerei, & talia monstra ænea atque argentea, quæ videmus in aliquo Pælatio; pariter etiã nihil minus obnoxium peccato & impuritate, quàm hæc spectra peccati, & fœditates horribiles, quæ demones consueverunt formare in imaginatione etiã castarum Virginum. Gemunt & in desperationem aguntur sicut si essent damnatæ. Indignati rident has desperationes. Habe cum illis compassionem, sed illos non imitare. Eleva te tam altè quàm possis supra has phantasias interiores.

Libertas, tranquillitas, animositas, & sapientia debent ingredi animam tuam cum vera devotione: ad minimum verum est, quod excellentissime dixit quidam sanctus Pater, quod fieri devotum, sit recipere ex beneficio gratiæ id, quod hæc inter fortissimas & pulchras qualitates tempore nostræ civitatis nobis denegavit. Esset mirabile infortunium, si tibi contrarium accideret, si tu qui semper fecisti ap-

parere bonum iudicium, dum negotia
hujus mundi tractares, hodie dum re-
solvisti te Deo serio tradere, incipe-
res exercitia tuæ vitæ devotæ per actus
inciviles, feroces, cogitabundos, phan-
tasticos.

Oportet quantum est possibile, ut
nulla ex pulchritudinibus & magnitu-
dinibus propriis humano ingenio tibi
defat, dum recipis gratiam. Est res
indeeens & illaudabilis videre magnos
peccatores, qui apparent coram oculis
mundi cum magno honore, & magna a-
nimositate; & videre devotos, qui vi-
dentur credere, quod non sit una ex ob-
ligationibus devotionis corrigere errores
sux naturalis timiditatis & pusillanimita-
tis.

Verus modus conjungendi in nobis
perfectiones de quibus loquor, & per-
fectionandi gloriam vitæ Christianæ &
spiritualis, est habere curam ejus, quod
nobis citatus textus denotat, qui con-
tinet illa pulchra verba, quæ scri-
psit Salomon, quod nempe nostrum
principale exercitium debeat esse, con-
versari

ver fari cum Deo , & vivere familiariter
cum ipso. *Generositate illius gloriosam
contubernium habens Dei.*

Verum est , quod Deus sit noster Do-
minus , & quod locus qui tibi propius
est in præsentia ejus , sit locus humilium
sub pedibus ejus , & adhuc magis infe-
rius , quousque possibile est. Nihilome-
nus à tempore quo ipsum verè amas , &
à quo cum Magdalena durante cordati
conversazione fruere apud ipsum privi-
legio magni Amoris , licentia hujus glo-
riose qualitatis est , ut eum contemplan-
tanquam tuum æqualem , & ut ipsi
mosè dicas : *Dilectus meus mihi , & ego
illi.* Ego tibi & Tu mihi.

In templo tempore adorationis & sa-
crificiorum appare coram ipso , tan-
quam umbra annihilata cum submissione
& respectu : sed in locis & tempore tua
libertatis assuesce id agere cum ipso ,
quod facis qualibet die cum iis qui te
mant , & quos tu amas. Est enim ipse
pariter tecum : Dic ipsi idem , quod
illis diceris : loquere cum ipso de
tuis negotiis , de tuis intentione-
bus.

bus, de tuis desideriis, de tuis anxietati-
bus, & de omni eo quod te atinet. Ha-
be cum ipso, quantum potes, intimas
familiaritates, & secretas communica-
tiones; Dic ipsi omnia, quæ excessus A-
moris tibi inspirabunt, & nihil minus ti-
meas, quàm pavere coram hoc tuo Spon-
so, cui nihil magis displicet in animabus
sanctis, quàm pavor & diffidentia, &
inquietudines alicujus conscientiæ scrupu-
losæ.

Supremus quidem ipsi respectus de-
betur, sed cum te amare velit, & à te te-
nerimè amari, maximus honor quem
à te desiderat, est, quod velit, ut ipsi lo-
quaris, sicut illi qui te amat, & ut ipsi di-
cas tuas intentiones cum omni libertate,
teneritudine & confidentia. Dic ipsi o-
mnia quæ circa te fiunt, & quæ tibi acci-
dunt, quanquam idem ipse sciat, vult ta-
men id à te ipso etiam audire. Et quam-
vis sit Deus, desiderat tamen illud scire,
quia te amat, & quia omnia quæ tibi ac-
cidunt, sunt pro negotio & interesse sui
Amoris.

Dico itaque quod hæc conversatio
cum

cum Deo , glorificat tuam devotionem
dat cognoscere potentiam , pulchritu-
nem & sublimitatem , & constringit pec-
catores etiam superbissimos ipsum Deum
honorandi & admirandi.

Ratio hujus est , quod duranti-
his conversationibus internis Deus ti-
bi loquitur , non quidem in foris
& in nocte , uti Josepho , nec etiam
uti sancto Paulo per sonoram , & i-
multis auditam vocem , sed sicut illi
cui amatae sponsae per voces enuncia-
tas immediatè ad cor ipsum & forma-
tas per suspiria ejus , qui illa enuncia-
vit , hoc est per suas aspirationes , & deti-
niores impressiones.

Uno verbo , in his conversationibus
observat Deus eandem methodum , quam
nos observamus erga Amicum cui ali-
quod secretum confidere volumus , in
praesentia alicujus Societatis , quae illi
audire non debet.

Ducimus enim eum ad partem , &
applicamus nostrum os auriculae ipsius
& loquimur ipsi tam suaviter & tam
vicinè , ut noster halitus cum nostris
verbis

verbis auriculæ ejus ingrediatur, & ut
eodem tempore quo nos audivit, re-
cipiat pariter dolorem & alias impres-
siones nostri halitus. *Ducam eam in
solitudinem, & loquar ad cor e-
jus.*

Ecce id, quod facit Deus, dum
vult instruere aliquam sanctam Animam
in eo, quod debet facere in quacunque
occasione: conversatur cum ipsa de o-
mnibus rebus, quarum ipsius interest
scire, & communicat ipsi supra unam-
quamque suas secretas intentiones, sed
hoc ita suaviter & veraciter de corde
ad cor peragit, ut à nemine quàm ab
ipsa sola percipiatur. Non est vox
sola, uti Propheta dicit, quæ loqui-
tur, *Sed quasi sibilus aura tenuis.* Et
quasi halitus seu inspiratio divina, quæ
se diffundit deliciosè super cor homi-
nis, & quæ cum instructionibus & il-
luminacionibus suis infundit ardores &
potentiam, quæ ipsi est necessaria,
& quam exoptat ad se bene regen-
dum.

Dico potentiam & alias qualita-
tes

res caelestes ; quia sicut tum temporis & scursus hujus incomparabilis Domini non sunt proprie aliud quam inspirationes, suspiria & halitus sui Amoris ; in sunt proprie loquendo , aliud nisi quam emanationes seu expressiones suae Sapiaentiae, suae intelligentiae, & suae benignitatis, quam conservat in nobis, & cum qua in hac gloriosa unione & cordiali conversatione diffundit suis verbis omnia, quae potentiae, gratiae & facultatis Deus inspirare potest.

Ita est dicit Sanctus Bernardus, his illi infusa halitus & inspirationes exentes de Spiritu sancto , quae in die, quo creatus est Adam , diffusae super statum luteam , fecerunt nasci unam animam immortalem, & unam viventem imaginem Divinitatis ; quae pariter diffusa supra faciem Moysis in monte Sinai ipsam transformarunt in Angelum lucentem, *ex consortio sermonis Domini.* quae similiter diffusae super Apostolos fecerunt ingredi Spiritum sanctum in eorum animas , cum potentia remittendi peccata & sanandi omnes infirmitates generis hu-

mani. Hæ ipse sunt illæ, quæ dum transiges
 suavia temporis momenta, respirando
 in sinu tui amantissimi Sponsi, pellent
 ex corde tuo omnem levitatem, timidi-
 tatem, illusionem, ignorantiam, & ibi-
 dem facient renasci omnes gratias, quæ
 te hominibus & Angelis reddent amabi-
 lem. Sic exeundo Tu qui mundanis ho-
 minibus tam sæpe dedisti causam vilipen-
 dendi vitam devotam, apparebis coram
 illis in statu & cum qualitatibus, quæ co-
 gent hunc cœcum mundum aperire ocu-
 los, & confiteri, quod devotio ornata
 gratis Jesu Christi exornet naturam, &
 quod inter personas, quas amamus & ad-
 miramur, non sint digniores amore &
 admiratione, quàm personæ veraciter
 devota. *Generositas enim ejus glorificat con-
 tubernium habens Dei.*

Sed nota, cùm loquamur de felici de-
 votione, quod ejus privilegia, de
 quibus loquor, & quorum methodus
 consistit in vivendo familiariter cum
 Deo, sint talia, ut in cœlo ordinariè nec
 tibi aliquid denegetur, nec illis, qui ali-
 quam partem in tuis precibus habent.

Liber II.

c

Dico

Dico tibi, quod accidat apud Deum, quod accidit apud Reges: verus enim sæpe unicus modus obtinendi omnium aula Regum est, ut aliquis sit familiaris, & possideat gratiam loquendi confidenter, & cum tali libertate, cum qualis ipsi loqueretur.

Quam sæpe ibidem videntur personæ magni Stemmatis & magnorum mitorum, quæ post longas orationes, & respectuosas petitiones plenas frustrationum, redire coactæ sunt, abire absque ulla petitione obtenta. Interim dum una Sunamitis, una Esther quæ modum invenit ad ipsum conueniendi, & se familiarem reddentem, obtinet omnia quæ desiderat, illa ipsa rogetur suas inclinationes, & petitiones confidenter proferre. *Quæ habes Esther? & quæ est petitio tua? Etiam si dimidiam partem Regni impetieris, dabitur tibi.*

Non nego, quod humiles & reverentes orationes conjunctæ cum precibus, lacrymis, & aliis devotionum

Orationibus, quos animæ sanctæ in Ecclesiis solent praticare, sint valde bonæ, certissimè sunt bonæ, & sæpe efficacissimæ, sed secreta sapientiæ Dei, & suæ repulsæ rationes nobis sunt impenetrabiles.

Dico solummodo, quod excellens modus efficaciter orandi sit, dum inter suaves teneritudines hujus solitariae discursus, innexus brachiis tui amati Dei, confidenter ipsum alloqueris, super cor ejus suspirando; Dico quod hæc suspiria obtinebunt id, quod longe aliorum orationes, & eorum fervorem inventiones obtinere non poterant.

Sed recordare quod talis sit status alicujus Animæ, quæ nihil nisi Deum amat.

Delectare in Domino, & dabit tibi petitiones cordis tui. Non sis apud DEUM, sicut Aulici apud Principes expectando illorum dona: Non quære aliud apud Deum, quàm felicitatem apud eum existendi: ita ut illius sola præsentia sit tua quies, spes & vita.

Quando Deus videbit in corde

corde tuo, quod nihil ames, quam ipsum solum, sufficiet ipsi ad te exaudientem, videndo in corde & memoria tua omnes illas res, quæ tibi fuerant recommendatæ, & pro quibus ipsum exoritur desideras.

REGULA SEXTA.

Fons vita, eruditio possidentis.
Proverb. 16.

PARAPHRASIS.

Doctrina est una ex fontibus vitæ, quæ illam possidet. Ignorantia & morositas sibi similes in multis rebus. Spiritus hominis, qui est ignorans & nihil sciens, est in suo corpore sicut in arca septuaginta: Vita quæ ibidem sola remanet, nihil amplius est, quam vita bestiarum, vel umbra vitæ spiritualis. Eruditio ignorantem, secundum mentem sapientis est esse unam certam speciem creaturarum, quæ plures annos transigit ab ipsa natiuitate usque ad mortem.